

Per poder adoptar un fill cal que siguis declarat idoni/a per part de la Generalitat de Catalunya.

El Departament de la Generalitat que ho porta és el de Benestar i Família i dins d'ell l'ICCA, l'Institut Català de l'Adopció i l'Acolliment.

Podeu visitar les seves web ja que hi ha un munt d'informació:

<http://www.gencat.net/benestar/icaa/>

En l'adopció internacional, una primera cosa a tenir en compte és que la legislació i la societat als països on es pot adoptar no és la nostra i, per tant, quasi mai una parella homosexual, casada o no, no pot adoptar. Quasi mai tampoc no admeten aquesta orientació en les persones soles adoptants, per tant, en la major part dels casos es tracta de fer el procés com a persona sola i soltera i de manera discreta tot ocultant l'orientació sexual.

Després, un cop passat el procés i un cert temps (cada país pot fer un determinat seguiment), les coadopcions i altres mecanismes són sempre possibles ja que les criatures són ciutadans d'aquí.

Sovint, els que inicien el procés de la idoneïtat temen per les preguntes que els poden fer, de si poden parlar mes o menys obertament de la seva situació, etc. La resposta a cada situació no és única i depèn de cada cas.

En l'adopció nacional ja hi ha hagut parelles homosexuals que han obtingut la idoneïtat i també l'adopció d'un fill. La diferència entre fer-ho aquí o a l'estranger és, sobretot, de possibilitats de poder tenir una criatura en un temps raonable, ja que són pocs els nenes i nenes que aquí estan en procés de possible adjudicació.

En general, en la mesura que l'adopció per parelles homosexuals ha estat admesa en el nostre país, s'ha superat aquella situació anterior on això era expressament prohibit i que calia fer-ho sempre de manera individual i amagant la pròpia orientació sexual. En termes constitucionals, la orientació per si sola no podria ser un factor d'exclusió, però la temença a allò què deia la Llei per a les parelles homosexuals (les prohibia com a possibles adoptants), o les actituds personals dels treballadors de l'administració, o una suposada opinió pública o pressió social, portaven a fer el procés de la idoneïtat amb una certa salvaguarda i no explicitant mai la pròpia condició i l'història de la mateixa.

Avui dia, sortosament, les coses han canviat al nostre país i, per tant, l'administració i les entitats que intervenen en un procés de declaració d'idoneïtat no poden marginar les persones en funció de la seva orientació sexual però, en canvi, hi ha altres inconvenients que hi pesen molt. Aquest fet és la legislació i les condicions socials dels països que poden atorgar criatures en adopció, en els quals les situacions són sempre restrictives. Per tant, en la mesura que les administracions d'aquí han de ser lleials amb aquests països i, alhora, amb la legislació d'aquí, el fet que se'n deriva és que continuem practicant una certa situació de "*no expliquem i no preguntem*" i només en determinants casos de confiança personal amb l'entrevistador que fa el procés

de la idoneïtat hi ha moments on es parla de manera més oberta, tot i que sempre "*off the record*", o sigui de manera reservada, per a no traïr una situació on l'administració prefereix no saber abans d'haver d'amagar.

Finalment us comentem que existeixen diverses webs on hi ha informació de l'adopció per part de persones soles, com per exemple:

www.adopcionsiendosoltero

on si et dones d'alta pots intercanviar informació sobre països i experiències.

Aquesta és la situació actual, explicada en poques paraules. Però, tanmateix, per qualsevol interrogant no dubteu en adreçar-vos a nosaltres per correu electrònic, preferentment i us respondrem.

FLG, novembre 2006.